

Karin Slaughter
Elfeledett lány

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételek készítését és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Karin Slaughter, 2022 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Girl, Forgotten* (HarperCollins Publishers LLC, New York, USA)

•Magyarra fordította: Bosnyák Edit

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2023

978-963-540-412-4

- Borító: Grace Han
- Kép: Getty Images
- A szerző fotója: Alison Rosa

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

**KARIN
SLAUGHTER**

**ELFELEDETT
LÁNY**

1982. április 17.

Emily Vaughn belenézett a tükörbe, és összeráncolta a szemöldökét. A ruha ugyanolyan szép volt, mint az üzletben. A testével volt a gond. Forgolódni kezdett, abban a reményben, hogy talán bizonyos szögből nem úgy néz ki, mint egy partra vetett bálna.

– Nem kellene annyi csokis kekszet enned, Rose – jegyezte meg a sarokból a nagyi.

Emily vett egy mély lélegzetet, hogy összeszedje magát. Rose a nagymamája húga volt, aki tüdőbajban halt meg a nagy gazdasági világválság idején, és Emily az ő tiszteletére kapta a második keresztnévét.

Hasára szorította a kezét, és a nagymamája felé fordult.

– Szerintem nem a csokis keksz a hibás, nagyi.

– Biztos vagy benne? – kérdezte mosolyogva az idős asszony. – Azt reméltem, hogy nekem is adsz belőle egy kicsit.

Emily vetett egy utolsó, csalódott pillantást a tükörbe, azután mosolyt erőltetett az arcára, és furcsa pózban letérdelt a nagymamája hintaszéke elé. Az idős asszony egy gyerekméretű kardigánt kötött, és az ujjai úgy bujkáltak a ráncolt gallér alatt és fölött, mint az apró énekesmadarak. Viktoriánus stílusú ruhája hosszú ujjá könyékig fel volt tűrve, és Emily óvatosan megsimogatta a törekeny csuklóján virító lila zúzódást.

– Ügyetlen voltam – dűnnyögte bocsánatkérően a nagyi. – Sajnálom, de le kell vened azt a ruhát, mielőtt apa hazaér.

A nagyi most éppen Fred bácsival keverte össze Emilyt. A demencia miatt állandóan a családi panoptikum termeiben sétálgatott.

– Hozzak neked egy kis kekszet? – kérdezte Emily.

– Az nagyszerű lenne!

A nagyi nem hagyta abba a kötést, de a tekintete, amely többnyire a távolba révedt, hirtelen megakadt Emilyn. Elmosolyodott, félrebillentette a fejét, és szemügyre vette az unokáját, mint egy tengeri kagyló gyöngyházszerű belsejét.

– Milyen gyönyörű és sima a bőröd! Nagyon bájos vagy.

– Családi vonás.

Emilyt lenyűgözte az a nyilvánvaló felismerés, amitől hirtelen megváltozott a nagymamája tekintete. Újra visszatért a jelenbe, mintha egy söprű kisöpörte volna a zsúfolásig tömött agyából a pókhálókat.

Megsimogatta a nagyi ráncos arcát.

– Helló, nagyi!

– Helló, drága gyermekem! – A nagyi az ölébe ejtette a kötést, és két tenyerébe fogta Emily arcát. – Mikor van a születésnapod?

Emily tudta, hogy a lehető legtöbb információt kell mondania.

– Két hét múlva leszek tizennyolc, nagyi.

– Két hét... – felelte mosolyogva az asszony. – Milyen csodálatos fiatalnak lenni! A fiatalság tele van ígéretekkel. Az egész életed egy könyv, amely még nincs megírva.

Emily megacélozta magát, és épített maga köré egy láthatatlan erődítményt az érzések hullámai ellen. Nem fogja tönkretenni ezt a pillanatot azzal, hogy elsírja magát.

– Mesélj nekem egy történetet a te könyvedből, nagy!

Az idős asszony elégedetten elmosolyodott. Imádta megosztani a történeteit másokkal.

– Meséltem már neked arról, amikor az apáddal voltam terhes?

– Nem – felelte Emily, pedig már legalább tucatszor hallotta ezt a történetet. – Milyen volt?

– Borzalmas. – A nagy megcsóválta a fejét, és elnevette magát. – Minden reggel és este rosszul voltam. Alig tudtam felkelni az ágyból, hogy megfőzzek. A ház úgy nézett ki, mintha becsapott volna egy bomba, odakint pedig tombolt a hőség. Az volt minden vágyam, hogy levágathassam a hajamat. Már olyan hosszú volt, hogy a derekamig ért, és amikor megmostam, a hőség tönkretette, mielőtt megszáradt volna.

Emily azon töprengett, hogy a nagy talán összekeveri az életét Fitzgerald *Bernice bubifrizurát* vágat című novellájával. Gyakran emlegette ezt a szerzőt, Hemingwayjel együtt.

– És milyen rövidre vágattad a hajad?

– Ó, nem, nem vágattam le! – tiltakozott a nagy. – A nagyapád nem engedte.

Emily szeme elkerekedett a meglepetéstől. Úgy tűnt, hogy ez a történet megegyezik a valósággal.

– Elég nagy kalamajka lett belőle. Az apám is belekeveredett. Átjöttek anyámmal, hogy kiálljanak mellettem, de a nagyapád nem engedte be őket.

Emily megszorította a nagymamája remegő kezét.

– Emlékszem, hogy a tornácon veszekedtek. Majdnem verekedésig fajult a dolog, de az anyám könyörögni kezdett, hogy térjenek észhez. Anya haza akart vinni, hogy gondoskodhasson rólam a szülésig, de a nagyapád megmakacsolta magát. – A nagy meglepett arcot vágott, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami. – Gondolj csak bele, mennyire másként alakult volna az életem, ha aznap hazavittek volna!

Emily képtelen volt belegondolni, mert a saját élete járt a fejében. Ő is csapdába esett, mint a nagymamája.

– Kicsi báránycám! – A nagy görbe ujjai letörölték Emily arcáról a könnyeket. – Ne légy szomorú! Ki fogsz szabadulni innen. Egyetemre fogsz járni. Találkozni fogsz egy fiúval, aki szeret. Gyerekeid lesznek, akik imádni fognak. Egy gyönyörű házban fogsz lakni.

Emily fájdalmas szúrást érzett a mellkasában. Ezekről az álmokról már le kellett mondania.

– Hinned kell nekem, drágaságom – folytatta a nagy. – Én már az élet és a halál mezsgyéjén járok, ezért látom a múltat és a jövőt is. És a te jövődben csak boldogságot látok.

Emily érezte, hogy a maga köré vont erődítmény töredezni kezd a szomorúság súlyától. Nem számított, hogy jó, rossz vagy közömbös dolgok fognak-e történni vele, mert a nagymamája már egyiknek sem lesz a tanúja.

– Nagyon szeretlek, nagy.

Nem kapott választ. A pókháló megint ráhullott a nagymamája tekintetére, és zavarossá tette. Az asszony már egy idegen kezét fogta. Szégyenkezve felvette az öléből a kötőtűket, és folytatta a kardigánt.

Emily felállt, és közben letörölte az arcáról a könnyeket. Senki sem szeret sírni látni egy idegent. A tükör hívogatta, de nem akart újra belenézni, mert már így is elég rosszul érezte magát. Ráadásul azt is tudta, hogy ugyanazt fogja látni benne.

A nagy nem pillantott fel, miközben Emily összeszedte a holmiját, és kiment a szobából.

Megállt a lépcső tetején, és hallgatózott. Az anyja metsző hangját eltompította az iroda csukott ajtaja. Az apja mély hangját nem hallotta, ami valószínűleg azt jelentette, hogy még nem ért haza az egyetemi kari megbeszélésről. Ettől függetlenül Emily levette a cipőjét, azután óvatosan leosont a lépcsőn. Ugyanolyan jól ismerte az öreg ház nyikorgását, mint a szülei harcias kiáltásait.

Már a bejárati ajtó kilincsén volt a keze, amikor eszébe jutott a keksz. Az ingaóra kismutatója már az ötös szám felé közelített. A nagy már biztosan megfeledkezett az édességről, de Emily azt is tudta, hogy csak hat óra után fog vacsorát kapni.

Letette a magas sarkú cipőjét az ajtó mellé, és nekitámasztotta a táskáját. Lábujjhegyen elhaladt az anyja irodája előtt, és beosont a konyhába.

– Te meg hova az ördögbe készülsz ebben a ruhában?

Az apjából áradó szivar- és állottsör-szag betöltötte a konyhát. Fekete zakója az egyik szék támláján lógott. Fehér ingének ujja könyékig fel volt tűrve. A konyhapulton egy felbontatlan és két üres sörösdoboz sorakozott.

Emily a felbontatlan dobozra szegezte a tekintetét, amelynek az oldalán végigcsorgott a lecsapódott pára.

Az apja csettintett egyet, mintha az egyik diákját próbálta volna sürgetni.

– Válaszolj!

– Én csak...

– Tudom, hogy te csak mi – vágott a szavába az apja. – Nem gondolod, hogy már éppen elég kárt okoztál ennek a családnak? Te is tudod, hogy az anyád karrierje szempontjából a jövő hét lesz a legfontosabb. Őt is tönkre akarod tenni?

Emily elvörösödött a szégyentől.

– Ez nem arról szól...

– Magasról teszek arra, hogy szerinted ez miről szól! – Az apja felbontotta a dobozt, és beleivott a sörbe. – Nyugodtan fordulj vissza, vedd le magadról ezt a nevetséges ruhát, és maradj a szobádban addig, amíg nem adunk engedélyt arra, hogy kigyere onnan!

– Igen, uram.

Emily kinyitotta a konyhaszekrény ajtaját, hogy kivegye a kekszet a nagymamájának, de amint hozzáért a keze a zacskóhoz, az apja elkapta a csuklóját. Az agya nem a fájdalomra összpontosított, hanem a nagymamája törekeny csuklóján virító lila zúzódásra.

Ki fogsz szabadulni innen. Egyetemre fogsz járni. Találkozni fogsz egy fiúval, aki szeret...

– Apa, én...

Az apja még erősebben megszorította a csuklóját, és a fájdalomtól Emilynek elakadt a lélegzete. Térdre rogyott, lehunyta a szemét, és megcsapta az orrát az apja bűzös lehelete.

– Mit mondtam neked?

– Ez fáj... – Rémulten beszippantotta a levegőt, mert ropogni kezdtek a csuklójában a csontok.

– Sajnálom, én...

– Mit mondtam neked?

– Azt, hogy menjek fel a szobámba.

A szorítás végre engedett a csuklóján, és Emily megkönnyebbülten felsóhajtott. Felállt, becsukta a szekrényajtót, kiment a konyhából, és végigment a folyosón. Felrakta a lábát az első lépcsőfokra, amelyik a lehangosabban nyikorgott, azután levette róla, és a bejárati ajtó felé fordult.

A cipője és a táskája még mindig ott állt. Mind a kettő ugyanolyan türkizkék árnyalatú volt, mint a szaténruha. De a ruha túlságosan szűk volt, a harisnyát csak térdig tudta felhúzni, és fájdalmasan be volt dagadva a térde, ezért elsétált a magas sarkú cipő mellett, és felkapta a táskáját, mielőtt kiment az ajtón.

Miközben átvágott a pázsiton, a könnyű tavaszi szellő meztelen vállát simogatta. A fűszálak csiklandozták a talpát. A levegőben érezni lehetett az óceán jellegzetes, sós illatát. A víz még túlságosan hideg volt a turisták számára, akik majd nyáron ellepik a deszkából épült, tengerparti sétányt. Longbill Beach egyelőre csak a városlakóké volt, akik nem álltak volna be a Thrasher's előtt kigyózó sorba egy adag sült krumpliért, és nem csodálták volna meg az édességbolt kirakatában lévő gépeket, amelyek színes csíkokra nyújtották a karamellt.

Nyár.

Már csak néhány hónap.

Clay, Nardo, Ricky és Blake az érettségire készült. Hamarosan elkezdik a felnőtt életüket, és maguk mögött hagyják ezt a fojtogató és szánalmas tengerparti várost. Vajon eszükbe fog jutni Emily? És most vajon az eszükbe jut? Talán szánakozva gondolnak rá, és valószínűleg megkönnyebbültek attól, hogy végre kigyomlázták a gatz a baráti körből.

Emilynek már nem fáj annyira a tudat, hogy kívülálló lett, mint kezdetben. Végre beletörődött, hogy már nem része a barátaik életének. Ellentétben azzal, amit a nagyfiú mondott, Emily *nem fog* elmenni innen. *Nem fog* egyetemre járni. *Nem fog* megismerkedni egy fiúval, aki szereti.

Úszómesterként fogja végezni, aki ráfűtyül a sípjával a nevetlen kölykökre a tengerparton, vagy ingyenes kóstolókat fog osztogatni Salty Pete fagyizójában.

Amikor bekanyarodott a sarkon, megcsúszott a lába a meleg aszfalton. Vetni akart egy utolsó pillantást a házukra, de úgy döntött, hogy ez túlságosan drámai gesztus lenne. Inkább maga elé képzelte az anyját, aki fel-alá járkált az irodájában, miközben a fülére szorította a telefont, és stratégiákat gyártott. Az apja meg fogja inni a sört, azután felméri a távolságot a hűtőben lévő sörök és a könyvtárszobában lévő whisky között. A nagymamája be fogja fejezni az aprócska kardigánt, és ámulatlan el fog gondolkodni azon, vajon kinek készítette.

Egy közeledő autó miatt Emily kihúzódott az út szélére. A kéttónusú fényezésű Chevy Chevette lassan elgurult mellette, azután világítani kezdtek a féklámpák, és az autó megállt. A lehúzott ablakokon keresztül a Bay City Rollers *Saturday night* című száma dübörgött.

Mr. Wexler belenézett a visszapillantó tükrökbe, a féklámpák egy pillanatra elaludtak, amikor levette a lábát a pedálról, azután megint világítani kezdtek. Nyilvánvalóan azon töprengett, maradjon-e, vagy elinduljon.

Emily megint félrehúzódott, amikor az autó tolatni kezdett. Érezte a hamutartóban füstölgő füves cigi illatát. Azt feltételezte, hogy Deannek ma este felügyelőként kell megjelennie, de fekete öltönye inkább temetéshez illett volna, mint érettségi bálhoz.

– Em! – kiáltotta a férfi, hogy túlharsogja a zenét. – Hová mész?

Emily széttárta a karját, hogy láthatóbbá tegye a türkizkék ruhát.

– Szerinted hová megyek?

A férfi alaposan végigmérte, ugyanúgy, mint azon a napon, amikor Emily először sétált be az órájára. Dean társadalomtudományt tanított, de mivel edzősködött is, épp egy sötétvörös poliészter rövidnadrágot és egy fehér pólót viselt.

Az öltözékét leszámítva viszont cseppet sem hasonlított a többi edzőre.

Dean Wexler csak hat évvel volt idősebb a diákjainál, de világlátott volt, és bölcs. A főiskola előtt egy éven keresztül hátizsákkal járta Európát. Kutakat ásott a dél-amerikai falvakban. Gyógyteákat ivott, és ő természetesen magának a füvet. Sűrű és vastag bajusza miatt a *Magnum* című televíziós sorozat főszereplőjére emlékeztetett. Állampolgári ismeretekre és a kormány működésére kellett volna tanítania a diákjait, de az egyik órán mutatott nekik egy cikket arról, hogy a rovarirtó szerek továbbra is megmérgezik a talajvizet, a következő órán pedig arról beszélt, hogy Reagan titkos megállapodást kötött az irániakkal a túszokkal kapcsolatban, hogy megnyerje a választást.

Lényegében mindannyian úgy gondolták, hogy Dean Wexler a legvagányabb tanár az egész iskolában.

A férfi most felsóhajtott, üresbe tette az autót, behúzta a kéziféket, és amikor leállította a motort, a zene hirtelen elhallgatott.

Amikor kiszállt, jócskán Emily fölé tornyosult, de ezúttal nem volt barátságtalan a tekintete.

– Nem mehetsz el az érettségi bálba, Em! Mit fognak gondolni az emberek? Mit fognak mondani a szüleid?

– Nem érdekel – hazudta Emily, mert valójában nagyon is érdekelte.

– Számolnod kell a tetteid következményeivel. – Dean kinyújtotta a kezét, mintha meg akarná fogni Emily karját, de végül meggondolta magát. – Az anyádat éppen most veszik górcső alá a legmagasabb beosztásban lévő emberek.

– Igazán? – kérdezte Emily, mintha nem tudta volna, hogy az anyja mostanában annyit telefonált, hogy látszott a fülén a kagyló lenyomata. – Talán bajban van?

Dean színpadiasan felsóhajtott, mintha azt akarta volna érzékeltetni, hogy rendkívül türelmes.

– Szerintem nem gondoltad végig, hogy a tetteiddel tönkretetheted azt, amiért ő keményen megdolgozott.

Emily felpillantott a felhőkkel tarkított égboltra, és szemügyre vett egy sirályt. *A tetteid. A tetteid. A tetteid.* Ismerte Dean leereszkedő modorát, de vele még sohasem viselkedett így.

– Mi lesz, ha lefényképez valaki, vagy elvetődik egy újságíró is az iskolába? – folytatta a férfi. – Gondolj bele, hogy ez milyen fényt fog vetni az anyádra!

Emily elmosolyodott, mert hirtelen rájött, hogy Dean csak viccel. Bizonyára csak viccel.

– Emily! – Dean nyilvánvalóan nem viccelt. – Nem mehetsz oda!

Széttárta a karját, felhúzta a könyökét, és Emily hatalmas testét szimulálta. Csupasz váll, hatalmas mell és túlságosan széles csípő. A türkizkék szaténruha varrása megfeszült a derekán, de még így sem tudta elrejteni domborodó hasát.

Ezért kötött a nagymamája egy gyerek méretű kardigánt. Ezért nem hagyhatta el négy hónapja a házat. Ezért rúgta ki az igazgató az iskolából. Ezért romlott meg a viszonya Clayjel, Nardóval, Rickyvel és Blake-kel.

Terhes volt.

– Mit fog mondani az anyád? – kérdezte Dean.

Emily tétovázott, és megpróbált a szégyenáradat felszínére kapaszkodni. Állandóan ennek volt kitéve, mióta elterjedt a hír, hogy már nem rendes lány, akire ígéretes jövő vár, hanem egy rossz lány, aki keményen meg fog fizetni a bűneiért.

– Nem is tudtam, hogy ennyire aggódsz az anyámért – mondta végül. – Azt hittem, az a véleményed róla, hogy ő is a korrump rendszer egyik fogaskereke.

Metszőbb volt a hangja, mint amilyennek szánta, de a haragja valódi volt. Dean ugyanúgy beszélt, mint a szülei, az igazgató, a tanárok, a lelkész és az egykori barátai. Nekik mindig igazuk volt, Emily pedig állandóan tévedett.

– Hitem benned, Dean – tette hozzá, mert tudta, hogy ezzel fogja a legnagyobb fájdalmat okozni a férfinak.

Dean megvetően felhorkant.

– Még túlságosan fiatal vagy ahhoz, hogy értékelhető hitvallásod legyen.

Emily összepréselte az ajkát, és igyekezett uralkodni magán. Eddig miért nem vette észre, hogy Dean baromságokat beszél?

– Emily... – A férfi szomorúan megcsóválta a fejét, hogy a megszegéssel kényszerítse engedelmességre. Valójában nem törődött Emilyvel. Nem akart foglalkozni vele, és nyilvánvalóan nem akarta, hogy jelenetet rendezzen a bálon. – Akkora vagy, mint egy bálna. Hülyét fogsz csinálni magadból. Menj haza!

De Emily nem akart hazamenni.

– Azt mondtad, hogy ki kell fordítanunk a világot a sarkaiból. Ezt mondtad. Gyújtsuk fel az egészet, és kezdjük elölről mindent. Építsünk fel valamit.

– Te nem építesz fel semmit. Teljesen nyilvánvaló, hogy botrányt akarsz csinálni azért, hogy felhívd magadra az anyád figyelmét. – Dean karba tette a kezét, és ránézett az órájára. – Nőj fel, Emily! Az önzés ideje lejárt. Gondold végig, hogy...

– Mit kellene végiggondolnom, Dean? Szerinted mit gondoljak végig?

– Jézusom, ne üvöltözz!

– Ne mondd meg nekem, hogy mit csináljak! – Emilynek a torkában dobogott a szíve, és ökolbe szorította a kezét. – Te magad mondtad, hogy már nem vagyok gyerek. Már majdnem tizennyolc éves vagyok, és elegendem van abból, hogy mások mondják meg nekem, mit tegyek, főleg a férfiak.

– Ezek szerint egy nemzetség feje vagyok?

– Az vagy, Dean? A nemzetség egyik tagja vagy? Majd meglátjuk, milyen gyorsan fognak össze ellened, ha elmondom az apámnak, mit tettél.

Emily izzó fájdalmat érzett a karjában. A levegőbe emelkedett, miközben Dean megpördítette, és nekivágta az autó oldalának. A lapockája hozzáért a forró fémhez. Hallotta a kihűlő motor ütemes kattogását. Dean az egyik kezével megszorította a csuklóját, a másik kezét rászorította a szájára. Olyan közel volt egymáshoz az arcuk, hogy Emily látta a bajusza alatt gyöngyöző izzadságcseppeket.

Megpróbált küzdeni, mert a férfi fájdalmat okozott neki.

– Miféle baromságokkal akarod tömni az apád fejét? – sziszegte Dean. – Áruld el!

Emily csuklója reccsenő hangot hallatott.

– Mit fogsz mondani neki, Emily? Semmit? Semmit sem fogsz mondani neki?

Emily bólogatni kezdett. Talán az kényszerítette megadásra, hogy Dean nyirkos tenyere az arcán volt, vagy pusztán a túlélési ösztöne.

Dean lassan levette róla az ujjait.

– Mit fogsz mondani?

– Semmit. Semmit sem fogok mondani.

– Így igaz. Mert nem történt semmi olyasmi, amit elmondhatnál neki.

Dean hátrált egy lépést, és beletörölte a tenyerét az ingébe. Vetett egy futó pillantást Emily bedagadt csuklójára, de tudta, hogy ezt sem fogja elmondani a szüleinek, mert őt hibáztatták volna azért, hogy elhagyta a házat, annak ellenére, hogy megtiltották neki.

– Menj haza, mielőtt komolyabb bajod esik, Emily!

A lány félreállt az útból, hogy Dean be tudjon szállni az autójába. A motor köhögött, azután életre kelt, és újra dübörögni kezdett a zene. A csikorgó kerekek bűzös füstfelhőt hagytak maguk után, de Emily nem állt arrébb, mert úgy érezte, hogy a talpa hozzáragadt a forró aszfalthoz. Megtapogatta bedagadt csuklóját, azután megsimogatta a hasát. Már volt ultrahangvizsgálaton, és azt feltételezte, hogy a gyerek aprócska szíve most ugyanolyan gyorsan ver, mint az övé.

A fotókat felragasztotta a fürdőszobában lévő tükörrre, mert úgy érezte, hogy ez íratlan szabály. A babszem alakú foltnak már látszott a szeme és az orra, és kezdtek kifejlődni az ujjai a kezén és a lábán.

Éreznie kellett volna valamit, nem igaz? Talán kötődést vagy ámulatot.

De Emily csupán félelmet érzett. Úgy nehezedett rá a felelősség, mint egy hatalmas szikla, és ettől végre értelmet nyert az egész.

Tudta, milyen egy rossz szülő, ezért mindennap, sőt néha naponta többször is megígérte a gyerekének, hogy teljesíteni fogja a szülő legfontosabb kötelességeit.

Most hangosan kimondta a szavakat, hogy emlékeztesse magát:

– Meg foglak védeni. Senki sem fog bántani. Mindig biztonságban leszel.

Fél óráig tartott, mire begyalogolt a városba. Eleinte úgy érezte, hogy megperzselődött a talpa, azután úgy érezte, hogy lenyúzták róla a bőrt, és mire rálépett a fehér cédrusdeszkákból épült tengerparti sétányra, teljesen érzéketlenné vált a talpa. A jobb oldalon a Csendes-óceán hullámai a homokot harapdálták, miközben visszahúzta őket az apály. A bal oldalon az üzletek sötét kirakatai visszatükrözték a Delaware-öböl fölött elkúszó napot. Emily elképzelte, ahogy a nap elhalad Annapolis, Washington és a Shenandoah Nemzeti Park fölött, mielőtt nyugovóra tér, miközben ő azokon a deszkákon sétál, amelyeken egész életében sétálni fog.

Pontosan egy évvel ezelőtt Emily a George Washington Egyetem Foggy Bottom campusán sétálgatott. Mielőtt menthetetlenül kisiklott és örökre megváltozott az élete. Mielőtt elvesztette azt a jogot, hogy reménykedjen vagy álmodozzon.

Ez volt a terve: mivel a szülei nyomdokait követte, és jók voltak a jegyei, gond nélkül fel fogják venni a George Washington Egyetemre. A diákéveit a Fehér Ház és a Kennedy Központ között fogja tölteni. Önkéntes munkát fog végezni egy szenátor mellett. Politológiát fog tanulni, ugyanúgy, mint az apja. Jogot fog tanulni a Harvardon, ugyanúgy, mint az anyja. Azután öt éven keresztül az egyik elit cégnél fog dolgozni, ahová csak az ország legjobb egyetemlein végzett diákokat szokták felvenni, azután állami, és végül talán szövetségi bíró lesz.

Mit fog mondani az anyád?

– Búcsút mondhatsz az életednek! – Ezt üvöltötte az anyja, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy Emily terhes. – Ezek után senki sem fog tisztelni téged!

Az volt a legviccesebb az egészben, hogy az elmúlt hónapok eseményei valóban őt igazolták.

Emily lelépett a sétányról, végigment a hot dogos bódé és az édességbolt között húzódó hosszú és sötét sikátoron, hogy lerövidítse az utat, azután átvágott a Beach Drive-on, és végül kiért a Royal Cove Wayre. Több autó is elhaladt mellette, és némelyik lelassított, hogy az utasai szemügyre vehessék a türkizkék ruhában feszítő strandlabdát. Hűvös volt a levegő, és Emily fázósan megdörzsölte a karját. Nem kellett volna ilyen feltűnő színt választania. Inkább olyan ruha kellett volna, amely nem hagyja szabadon a vállát, és át kellett volna alakítania úgy, hogy

jobban illeszkedjen a dagadozó testéhez.

Nagyszerű ötletek voltak, de sajnos csak most jutottak az eszébe, ezért a melle kibuggyant a felsőrészből, és úgy ringott a csípője, mint egy ingaóra ingája a bordélyban.

– Hé, te szexi lány! – kiáltotta oda neki egy srác egy Mustang lehúzott ablakán keresztül.

A barátai hátul zsúfolódtak, és az egyikük kidugta a lábát az ablakon. Emily orrát megcsapta a sör, a fű és az izzadság szaga.

Emily karja a kerek hasát ölelte, miközben átvágott az iskola udvarán, és a benne növekedő gyerekekre gondolt. Kezdetben el sem akarta hinni, hogy ott van, azután úgy gondolt rá, mint egy horgonyra, és csak mostanában döbrent rá, hogy emberi lény.

Az ő gyereke.

– Emmie?

Emily megfordult, és megpillantotta Blake-et, aki az egyik fa árnyékában cigarettázott. Alig akart hinni a szemének, mert a srác ki volt öltözve. Már az általános iskolában arról beszélgettek, hogy az iskolai és az érettségi bálakat csak a pórnép élvezi, mert ezek az események a szálnalmas kis életük csúcspontjai. Az Emily mellett elhaladó autókban ülő srácok fehér és pasztellszínű öltönyöket viseltek, és Blake-et kizárólag az különböztette meg tőlük, hogy rajta fekete szmoking volt.

Emily megköszörülte a torkát.

– Te mit keresel itt?

Blake elvigyorodott.

– Úgy döntöttünk, hogy az esemény helyszínén fogjuk kigúnyolni a pórnépet.

Emily körbenézett, hátha megpillantja valahol Clayt, Nardót és Rickyt, mert ők mindig falkában jártak.

– A többiek már bent vannak, de Ricky késik – mondta Blake.

Emily nem tudta, mit mondjon. A *köszönöm* furcsán hangzott volna, tekintettel arra, hogy Blake ostoba ribancnak nevezte, amikor utoljára beszélt vele.

Elindult a sportcsarnok felé, és hátraszólt a válla fölött:

– Viszlát!

– Em?

Emily nem állt meg, és nem fordult hátra, mert lehet, hogy ribanc volt, de ostoba nem.

A sportcsarnokban már ütemesen lüktetett a zene, és Emily fogsora beleremegett a basszusba, miközben átvágott az udvaron. Az érettségi bál megszervezésével megbízott bizottság szemmel láthatóan a „tengerparti románc” téma mellett döntött, ami szomorú volt ugyan, de nem meglepő. A kék szalagok között szivárványszínű papírhalak lógtak, de egyetlen hosszú orrú lándzsás hal sem volt közöttük, pedig a város arról kapta a nevét. De Emily nem hívhatta fel a bizottság figyelmét erre a hibára, hiszen már nem volt az iskola diákja.

– Jézusom! – mondta Nardo. – Neked aztán van vér a pucádban, ha meg mersz itt jelenni.

Természetesen a bejárat mellett lődörgött, ami jellemző volt rá. Ő is fekete szmokingot viselt, de a hajtókáján egy ÉN LÖTTEM RÁ JOCKEY-RA feliratú kitűző virított, ami a *Dallas* című sorozatot gúnyolta ki. Ezzel adta a jelenlévők értésére, hogy valójában nem tartozik közéjük. Odanyújtott Emilynek egy félig kiürült üveget, amelyben cseresznyés kóla és pálinka keveréke volt.

Emily megrázta a fejét.

– Én vasárnaponként templomba járok.

Nardo kuncogni kezdett, visszadugta a zsebébe az üveget, és Emily észrevette, hogy a varrás már meglazult az üveg súlyától. A fiú füle mögött kézzel sodort cigi lapult, és Emilynek eszébe jutott, mit mondott az apja, amikor először találkozott vele...

Ez a kölyök vagy a börtönben fog kikötni, vagy a Wall Streeten, de nem feltétlenül ebben a sorrendben.

Nardo kihúzta a füle mögül a cigit, és végigtapogatta a zsebeit az öngyújtóját keresve.

– Nos, mit keres egy rossz lány egy ilyen szép helyen?

Emily vágott egy grimaszt.

– Hol van Clay?

– Talán valami mondanivalód van a számára?

Nardo felvonta a szemöldökét, és látványosan Emily hasára meredt.

Emily megvárta, amíg meggyújtja a cigit, azután megsimogatta a hasát, mint egy kristálygömböt.

– Mi van akkor, ha *veled* kell közölnöm valamit, Nardo?

– A picsába! – Nardo feszülten körbenézett. Kezdek köréjük gyűlni az emberek. – Nem vagy vicces, Emily.

Emily megint vágott egy grimaszt.

– Hol van Clay?

– Fogalmam sincs.

Nardo sarkon fordult, és elindult egy fehér limuzin felé, amely éppen akkor kanyarodott be a parkolóba.

Emily bement a sportcsarnokba, mert tudta, hogy Clay a színpad közelében lesz egy seregnyi karcsú és gyönyörű lány társaságában. A csillogó parketta sokkal hidegebb volt a forró aszfaltnál. A magas plafonon lévő gerendákon lufik pattogtak, amelyek a bál végén a vendégek között fognak kikötni. A hatalmas, kerek asztalokon tengeri témájú, kagylókból és rózsaszínű barackvirágokból összeállított asztaldíszek sorakoztak.

– Oda nézz! – mondta valaki. – Mit keres itt?

– Húha!

– Micsoda pimaszság!

Emily makacsul a színpadra szegezte a tekintetét, ahol a zenekar már készülődött, de valaki felrakott egy lemezt, hogy kitöltse az űrt. Megkordult a gyomra, amikor elhaladt az étellel megrakott asztalok előtt. A ragacsosan édes szirup, amit puncsnak becéztek. A hússal és sajtokkal megtömött szendvicsek. A maradék cukorka, amit tavaly nem tudtak eladni a turistáknak. Hatalmas fémtálakban fonnyadozó sült krumplics. Tésztába csavart virsli. Rákpogácsa. Berger kekszek és sütemények.

Emily megtorpant a színpad közelében, mert a vendégek hirtelen elcsendesedtek. Csak Rick Springfield hangját hallotta tisztán, aki arra figyelmeztette a diákokat, hogy ne álljanak szóba idegenekkel.

Mindenki őt bámulta, a felügyelőket és a szülőket is beleértve. A rajztanára, aki azt mondta neki, hogy rendkívül tehetséges. Az angoltanára, aki lenyűgözőnek találta a Virginia Woolfról írt dolgozatát. A történelemtanára, aki megígérte neki, hogy az idén ő lesz az ügyész az iskolában megrendezett tárgyaláson.

Egészen addig, amíg...

Emily kihúzta magát, és elindult a színpad felé. A hasa úgy meredezett előtte, mint egy óceánjáró orra. Ebben a városban nőtt fel. Itt járt óvodába, iskolába, templomba és nyári táborba. Részt vett a kirándulásokon, a hegyi túrákon és a pizsamapartikon. Ezek az emberek voltak az osztálytársai és a szomszédai. Velük végezte el a kémiaórákon a kísérleteket, és együtt tanult velük a könyvtárban. Velük lógott, amikor Nardo szülei Clayt is magukkal vitték Olaszországba, Ricky és Blake pedig a nagypajuknak segített az étteremben.

És most...

Az egykori barátai hátrébb húzódtak, hogy utat engedjenek neki, mintha attól féltek volna, hogy ragályos betegségben szenved. Milyen álszentek! Emily nem tett semmi olyat, amit ők ne tettek volna meg, vagy ne akartak volna megtenni, csak hogy neki nem volt szerencséje, és rajtakapták.

– Jézusom! – suttozta valaki.

– Felháborító! – mondta az egyik szülő.

Már nem fájtak a sértő megjegyzések. Dean Wexler ócska, kéttónusú fényezésű Chevyje lehámozta Emilyről a terhességével kapcsolatban érzett szégyen utolsó rétegét. Ezek a seggfejek elhitették magukkal, hogy ez nem helyes, és pusztán ettől vált helytelenné az egész.

Emily úgy zárta ki a suttozást, hogy újra és újra elismételte magában a gyerekének tett ígéretét.

Meg foglak védeni. Senki sem fog bántani. Mindig biztonságban leszel.

Clay nekítámasztotta a hátát a színpadnak, és karba tette a kezét, mintha Emilyre várt volna. Blake-hez és Nardóhoz hasonlóan ő is fekete szmokingot viselt. Pontosabban mind a hárman azt a fekete szmokingot viselték, amit Clay választott ki. A három fiú közül mindig ő volt a vezér, és a többiek vakon követték.

Amikor Emily megállt előtte, felvonta a szemöldökét, de hallgatott. Annak ellenére, hogy állandóan gúnyt űzött a szurkolócsapat vezetőiből, most ezek a lányok vették körül. A többiek valószínűleg elhitették magukkal, hogy iróniából vesznek részt az érettségi bálon, és csak Clay tudta, hogy valójában azért vannak itt, hogy ő ágyba bújhasson valakivel.

Végül Rhonda Stein törte meg a csöndet:

– Ő meg mit keres itt?

Emilyre nézett, de Claynek szólt a kérdés.

– Lehet, hogy mostanában látta a *Carrie*-t, és abból merített ihletet – mondta az egyik lány.

– Hozott valaki disznóvért?

– Ki fogja megkoronázni?

Zavartan elnevelték magukat, de mindannyian Clay véleményére vártak, hogy ahhoz igazíthassák a sajátjukat.

Clay vett egy mély lélegzetet, azután vállat vont.

– Szabad országban élünk.

Emily torkát kaparta a száraz levegő. Számtalanszor elképzelte, mi fog történni ma este, és meglegeződéssel töltötte el a gondolat, hogy mindannyian meg lesznek döbbenve. Azzal a történettel szórakoztatta magát, amit majd el fog mesélni a gyerekének a radikális, forradalmár és bohém anyjáról, akinek volt bátorsága megjeleni és táncolni az érettségi bálon. Azt is tudta, hogy meg fogják rohanni az érzések, de arra nem számított, hogy a kimerültség lesz a legerősebb érzés az összes közül. A szellemi és a fizikai állapota pusztán azt tette lehetővé, hogy sarkon forduljon, és elinduljon arra, amerről jött.

Egyenes út vezetett az ajtó felé, mert a tömeg még nem zárult össze mögötte, de a hangulat egyértelműen a vasvillák és a skarlát betűk felé billent. A fiúk dühösen csikorgatták a fogukat. A lányok hátat fordítottak neki. A tanárok és a szülők arcára kiült az undor, miközben a fejüket csóválták. *Miért jött ide? Miért rontja el mások estéjét? Szégyentelen kurva. Megvetette magának az ágyat. Mit képzelsz magáról? Tönkre akarta tenni egy szerencsétlen fiú életét.*

Emily csak akkor vette észre, milyen fojtogató volt odabent a levegő, amikor kilépett a szabadba. Nardo már nem a bejárat környékén lődörgött. Blake behúzódott egy másik fa árnyékába. Ricky jellemzően nem ott volt, ahol valami hasznát lehetett volna venni.

– Emily?

Megfordult, és meglepetten felvonta a szemöldökét. Clayton Morrow, aki mindig a saját feje után ment, kijött utána a sportcsarnokból.

– Mit keresel itt? – kérdezte Clayton.

– Semmit. Hazamegyek. Menj vissza a barátaidhoz!

– Azokhoz a lúzerekhez?

Clayton elmosolyodott, azután követett valamit a tekintetével Emily háta mögött, ami túl gyorsan mozgott ahhoz, hogy ember legyen. Claytont érdekelték a madarak. Ez volt az egyik titkos énje. Henry Jamest és Edith Wartont olvasott, matematikából csak ötösöket kapott, viszont az amerikai fociról semmit sem tudott, de ez nem is érdekelt senkit, mert átkozottul helyes volt.

– Mit akarsz, Clay?

– Te jöttél ide azért, mert engem kerestél.

Emily furcsának találta, hogy Clay azt feltételezi, miatta jött ide. Arra számított, hogy a baráti társaság tagjai nem lesznek itt. Az iskola többi részét akarta megalázni azért, mert kiközösítették. Igazság szerint azt remélte, hogy az igazgató, Mr. Lampert fel fogja hívni Stilton rendőrfőnököt, aki letartóztatja. Csak óvadék ellenében engedték volna ki, az apja dühös lett volna, az anyja pedig...

– A picsába! – dűnnyögte Emily.

Talán mégis az anyjáról szólt ez az egész.

– Áruld el, miért vagy itt, Emily! – mondta Clayton. – Mit akarsz tőlem?

Nem választ akart kapni, hanem feloldozást, de Emily nem volt a lelkésze.

– Menj vissza, és érezd jól magad, Clayton! Szedd fel az egyik csajt! Szerezz diplomát és egy zsíros állást! Sétálj keresztül azokon az ajtókon, amelyek mindig nyitva állnak majd számodra! Élvezd az életed hátralévő részét!

– Várj! – Clayton Emily vállára tette a kezét, és maga felé fordította. – Igazságtalan vagy.

Emily belenézett a srác tiszta, kék szemébe. Ez a pillanat jelentéktelen volt Clayton számára, és egy szempillantás alatt el fogja felejteni ezt a kellemetlen beszélgetést. Húsz év múlva, amikor kiveszi a postaládából az érettségi találkozó meghívóját, talán eszébe jut majd Emily, és hatalmába keríti egy nyugtalanító érzés.

– Az én életem igazságtalan, Clay – felelte Emily. – Te jól vagy. Te mindig jól vagy, és mindig jól leszel.

Clay felsóhajtott.

– Nehogy unalmas és megkeseredett nő legyen belőled, Emily! Nagyon bántana, ha ez történne.

– Nehogy Stilton rendőrfőnök megtudja, mit szoktál csinálni a résnyire nyitott ajtók mögött, Clayton! – Emily lábujjhegyre állt, hogy jobban lássa a rettegést a srác tekintetében. – Nagyon bántana, ha ez történne.

Clayton ökölbe szorította az egyik kezét, a másikkal elkapta Emily torkát, és eltorzult az arca a dühtől.

– Az lesz a vége, hogy megöleted magad, te átkozott ribanc!

Emily lehunyta a szemét, mert az ütésre várt, de csak zavart kuncogást hallott.

Résnyire nyitotta a szemét.

Clay elengedte. Nem volt annyira ostoba, hogy szemtanúk előtt bántsa.

Emily apja azt mondta, amikor először találkozott vele, hogy: *ez a srác a Fehér Házban fog kikötni, vagy az akasztófán.*

Emily elejtette a táskáját, amikor Clayton elkapta a torkát. A srác felvette, leporolta, és visszaadta neki, mintha lovagias lenne.

Emily kikapta a kezéből.

Clay ezúttal nem követte, amikor elindult. A lány elhaladt néhány csapat bálozó mellett, akik pasztellszínű és abroncsszoknyás ruhákat viseltek. A többség megbámulta, de kapott egy jóindulatú mosolyt az egyik régi barátnőjétől, Melody Brickeltől, akivel együtt játszottak az iskola zenekarában, és ez jelentett valamit.

Amikor megállt a piros lámpánál, senki sem kiáltott rá, de egy fiúkkal tömött autó szándékosan lelassított, amikor elhaladt előtte.

– Meg foglak védeni – suttogta Emily a hasában növekvő kis utasnak. – Senki sem fog bántani. Mindig biztonságban leszel.

A lámpa végre zöldre váltott. A nap már a horizont felé közeledett, és hosszú árnyékot vetett a zebrára. Emily sohasem szeretett egyedül mászkálni a városban, de most libabőrös lett. Nem akart újra végigmenni a hosszú és sötét sikátoron a tengerparti sétányig. Fájt a lába a sok gyaloglástól. Fájt a nyaka, ahol Clay megszorította. A csuklója még mindig úgy lüktetett, mintha megrepedt vagy kificamodott volna. Nem kellett volna idejőnnie. A nagymamájával kellett volna maradnia, amíg elérkezik a vacsora ideje.

– Emmie? – Blake úgy lépett ki a hot dogos bódé árnyékából, mint egy vámpír. – Jól vagy?

Emily majdnem elsírta magát, mert már nem is emlékezett arra, mikor tették fel neki ezt a kérdést utoljára.

– Haza kell mennem.

– Én csak... tényleg jól vagy? – makacskodott Blake. – Azért kérdezem, mert elég furcsa, hogy itt vagy. Az is furcsa, hogy mi itt vagyunk, de te ráadásul mezítláb vagy. Nincs rajtad cipő.

Mind a ketten lepillantottak Emily lábára, és a lány hirtelen elnevette magát. Úgy rázta a

nevetés, hogy megfájdult a hasa, és végül kétrét görnyedt.

– Emmie? – Blake rátette a kezét a vállára. Bizonyára azt hitte, hogy elment az esze. – Felhívjam a szüleidet, vagy...?

– Nem. – Emily felegyenesedett, és megtörölte a szemét. – Sajnálom. Hirtelen rádöbbszem, hogy meztláb vagyok, és gyereket várok.

Blake tétován elmosolyodott.

– Szándékosan csináltad?

– Nem. Igen?

Emily valóban nem tudta. Talán a tudatalattija kényszerítette rá, hogy furcsa dolgokat csináljon, vagy a hormonok irányítása alá került. Bármelyiket szívesebben elhitte volna, mint azt, hogy elment az esze.

– Sajnálom – mondta Blake, de a bocsánatkérései mindig üresen csengtek, mert állandóan ugyanazokat a hibákat követte el. – Sajnálom, amit korábban mondtam. Nem most, hanem régebben. Nem volt helyes... és nem lett volna szabad azt mondanom.

Emily pontosan tudta, miről beszél.

– Azért kérsz bocsánatot, mert azt mondtad, hogy húzzam le a vécén?

– Igen... azért. Nem lett volna szabad ezt mondanom.

– Ebben egyetértünk. – Emilynek elszorult a torka, mert ez nem az ő döntése volt. A szülei döntöttek helyette. – Nekem most...

– Menjünk el valahová, és...

– A francba!

Emily kirántotta a sérült csuklóját Blake kezéből, és közben elvesztette az egyensúlyát. Megpróbált belekapaszkodni Blake zakójába, de hiába, és a farcsontja reccsent egyet az aszfalton. Felkiáltott a fájdalomtól, az oldalára fordult, és nedvességet érzett a lába között.

A gyerek!

– Emily! – Blake letérdelt mellé. – Jól vagy?

– Hagyj békén! – könyörgött Emily, de csak a fiú segítségével tudott felállni. Az esés miatt a táskája is elszakadt. – Kérlek, Blake, hagyj békén! Menj innen! Csak rontasz a helyzeten. Miért rontasz el mindig mindent?

Blake tekintetében fájdalom tükröződött, de Emily csak arra tudott gondolni, hogy a magzatnak valami baja esett.

– Nem akartam... – dadogta Blake.

– Hát persze hogy nem akartad, Blake! – kiáltotta Emily. Blake terjesztette el róla a pletykákat, és ő vette rá Rickyt, hogy ellene forduljon. – Te sohasem akarsz semmit, igaz? Te sohasem vagy hibás, sohasem cseszel el semmit, és sohasem vállalod a felelősséget. Nos, az a helyzet, hogy ez a te hibád. Megkaptad, amit akartál. A te hibád.

– Emily...

A lány feltápászkodott, és nekitámaszkodott az édességbolt falának. Blake mondott valamit, de ő nem hallotta, mert sikított a fejében valami.

Talán a gyerek? Talán segítségért kiált?

– Emmie?

Emily ellökte magától Blake-et, és visszabotladozott a sikátorba. A forró folyadék végigcsorgott a combján, és támaszt keresett a téglafalon, hogy ne rogyjon térdre. Zokogás fojtogatta a torkát, és amikor vett egy mély lélegzetet, a sós levegő marta a tüdejét. Elvakította a sétány deszkáiról visszaverődő nap fénye, ezért behúzódott a sötétségbe, és háttal nekidőlt a sikátor falának.

Kinézett az utcára. Blake eltűnt. Senki sem látta.

Felgyúrta a ruhája szoknyarészét, és benyúlt a lába közé. Arra számított, hogy véres lesz az ujjja, de nem volt vörös, ezért megszagolta.

– Ó! – suttogta.

Összepisilte magát.

Nevetni kezdett, de potyogtak a könnyei, és elgyengült a lába a megkönnyebbüléstől.

A szaténruha felakadt a téglafalon, miközben lecsúszott a földre. Még sohasem érezte magát ilyen boldognak attól, hogy összepisilte magát. A gyerek elvesztése miatt érzett féelme sokkal nagyobb felismerést jelentett a tükörrre ragasztott ultrahangfelvételeknél.

Abban a pillanatban kétségbeesetten akarta, hogy a gyereke jól legyen, és nem azért, mert egy anyának ez a kötelessége. Egy gyerek nemcsak felelősséggel jár, hanem lehetőséget ad arra, hogy úgy szeressen valakit, ahogy őt nem szerették soha.

Mióta megtudta, hogy terhes, és el kellett viselnie a szégyent meg a sértő megjegyzéseket, most először döbrent rá, hogy szereti ezt a gyereket.

– Úgy tűnik, hogy lány – mondta a legutóbbi vizsgálat alkalmával az orvos.

Emily akkor közönyösen vette tudomásul ezt a tény, de a felismerés miatt most átszakadt benne egy gát, és megrohanták az érzések.

Az ő kislánya.

Az ő aprócska, drága kislánya.

A szája elé kapta a kezét. Annyira elgyengült a megkönnyebbüléstől, hogy elesett volna, ha nem ül a földön. A térdére hajtotta a fejét, és végigfolytak az arcán a könnyek. Némán tátogott, mert annyira megtelt a szíve szeretettel, hogy egyetlen hang sem jött ki a torkán. A hasára tette a kezét, és megpróbálta elképzelni azt a pillanatot, amikor először fogja a karjában tartani a lányát. A nagymamája azt mondta, hogy minden csecsemőnek van egy jellegzetes illata, ami csak az anya számára érzékelhető. Emily alig várta, hogy megismerje ezt az illatot. Alig várta, hogy felkelhessen az éjszaka közepén, hogy meghallgathassa annak a gyönyörű kislánynak a légzését, aki benne növekedett.

Úgy döntött, hogy egy tervre van szüksége.

Két hét múlva tizennyolc éves lesz, és két hónappal később megszületik a lánya. Szerez munkát. Kiköltözik a szülei házából. A nagymamája meg fogja érteni, de ha mégsem érti meg, akkor el fogja felejteni. Dean Wexlernek igaza volt, amikor azt mondta, hogy fel kell nőnie. Már nem csak magára kell gondolnia. Ki kell szabadulnia ebből a városból. Neki kell megterveznie a jövőjét, ahelyett hogy mások tervezik meg helyette. De az a legfontosabb, hogy mindent meg fog adni ennek a gyereknek, amit ő sohasem kapott meg.

Kedvességet. Megértést. Biztonságot.

Emily lehunyta a szemét, és maga elé képzelte a magzatot, aki boldogan úszik a hasában. Vett egy mély lélegzetet, és újra elmondta a mantráját, de ezúttal nem a kötelességtudat vezérelte, hanem a szeretet.

– Meg foglak védeni...

Hirtelen csattanást hallott, és kinyitotta a szemét.

Fekete bőrcipőt, fekete zoknit és fekete nadrágot látott. Felemelte a fejét, és egy pillanatra elvakította a nap, miközben a deszka lecsapott.

Görcsbe rándult a szíve, és minden porcikáját átjárta a rettegés.

Nem magát féltette, hanem a gyereket.

Miközben oldalra dőlt, felhúzta a térdét, összekuporodott, és a hasára szorította a kezét. Kétségbeesetten arra gondolt, hogy hazudott a gyerekének, és már nem lesz ideje arra, hogy jóvátegye ezt a hibát.

Valaki már régen elhatározta, hogy bántani fogja őket.

Sohasem voltak biztonságban.

Napjainkban

1. FEJEZET

Andrea Oliver megpróbálta arra kényszeríteni a gyomrát, hogy ne kavarogjon, miközben az ösvényen futott. A nap égette a vállát. A nyirkos talaj átáztatta a cipőjét. A pólója rátapadt a felsőtestére az izzadságtól. A térdszalagjai minden egyes lépésnél olyan hangot hallattak, mint a megpendített, feszes gitárhúrok. A mögötte haladók hangosan nyögdécseltek, hogy tartani tudják az iramot. Előtte a stréberek haladtak, akik egy pirájáktól hemzsegő folyót is átúsztak volna, hogy elsőként érjenek célba.

Andrea beérte azzal, hogy a csapat közepén halad, ami már önmagában is elismerésre méltó teljesítménynek számított. Két évvel ezelőtt ő zárta volna a sort, illetve inkább az ágyában aludt volna, miközben ötödjére nyomta volna ki a telefonján beállított ébresztőórát. Két évvel ezelőtt a ruhái szerteszét hevertek a földön az anyja garázsa fölött lévő apró lakásban. A konyhaasztalon tornyosuló borítékokon az állt, hogy LEJÁRT A HATÁRIDŐ. Amikor végre kimászott az ágyból, és ránézett a telefonjára, három üzenet várta az apjától, aki arra kérte, hogy jelentkezzen, hat üzenet várta az anyjától, aki megkérdezte, hogy elrabolta-e egy sorozatgyilkos, és egy hangüzenet várta a főnökétől, aki közölte vele, hogy ez az utolsó figyelmeztetés, mielőtt kirúgja.

– A picsába! – dünnyögte Paisley.

Andrea hátrapillantott a válla fölött. Paisley Spenser kiállt a sorból, mert Thom Humphrey megbotlott és elesett. A hátán feküdt, és a fákat bámulta. Mindenki felnyögött, mert az volt a szabály, hogy ha valaki nem ér célba, akkor mindenkinek előlről kell kezdenie az egézet.

– Állj fel, állj fel! – kiáltotta Paisley, miközben visszakanyarodott Thomhoz, vagy azért, hogy biztassa, vagy pedig azért, hogy addig rugdossa, amíg fel nem áll. – Meg tudod csinálni! Gyerünk, Thom!

– Gyerünk, Thom! – kiáltották a többiek is.

Andrea is nyögdécselt valamit, de nem merte kinyitni a száját, nehogy elhányja magát. Hónapokon keresztül sprintelt, sima fekvőtámaszokat és négyütemű fekvőtámaszokat csinált, kötelet mászott, és naponta lefutott egy csomó kilométert, mégis pehelysúlyúnak számított. Visszanyelte a torkát mardosó gyomorsavat, és ökölbe szorította a kezét, miközben bevette az utolsó kanyart. A célegyenes! Már csak öt perc, és utána soha életében nem kell végigfutnia ezen az erdei pályán.

Paisley elszáguldott mellette. Mindent beleadott az utolsó szakaszba. Thom már visszaállt a sorba, és a többiek is egyre jobban felzárkóztak egymáshoz, miközben kimerítették az utolsó erőforrásaikat.

Andreának már nem voltak erőforrásai. Tudta, hogy ha még jobban erőlködik, akkor biztosan el fogja hányni magát. Kinyitotta a száját, hogy vegyen egy mély lélegzetet, de lenyelt egy rovarfelhőt. Köhögni és szitkozódni kezdett. Hogy lehetett ennyire ostoba? Húsz héten keresztül gyilkolta magát a georgiai Glynco Szövetségi Kiképzőközpontban, ami gyakorlatilag egy mocsár közepén terült el, és tele volt szúnyogokkal, homoki bolhákkal, rágcsáló méretű erdei csótányokkal és kutya méretű rágcsálókkal. Tudnia kellett volna, hogy itt nem lehet levegőt venni.

Atávolbanmennydörgés morajlott, az ösvénylejtenei kezdett, és Andrea alépteire összpontosított. A stréberek átszakították a sárga szalagot, mire megtapsolták őket a rokonaik, akik azért utaztak ide, hogy megünnepeljék, ahogy levizsgáznak ebből a Dante poklát is megszegyenítő kínzásból, amit látszólag arra terveztek, hogy megölje vagy megerősítse őket.

– Jóságos ég! – dűnnyögte döbbenetben Andrea.

Nem halt meg. Nem dőlt ki a sorból. Hónapokon keresztül nyomta az iskolapadot, mindennap legalább öt, de inkább nyolc órán keresztül oktatták a különböző küzdősportokra, megfigyelési technikákra, bírói végzések végrehajtására és fegyverek használatára. Annyi fizikai megerőltetésnek volt kitéve, hogy két kiló izmot szedett magára, és most, csodával határos módon, alig húsz méter választotta el attól, hogy az Amerikai Egyesült Államok rendőrbírója legyen.

Thom elhúzott mellette, ami jellemző volt rá, és Andrea annyira gyűlölte ezért, hogy ettől új erőre kapott. Úgy járt a lába, mint a dugattyú, és szédelegni kezdett az adrenalinból. Elfutott Thom mellett, utolérte Paisley-t, és győzedelmesen egymásra mosolyogtak. Három srác az első héten kibukott, hármat eltanácsoltak, egy eltűnt, miután eleresztett egy rasszista megjegyzést, egy másik pedig azután, miután kiderült róla, hogy előszeretettel tapogatja a nőket. A negyvennyolc tagú osztályban összesen négy nő volt, Paisley-t és Andreát is beleértve. És néhány lépés megtétele után már csak annyi dolguk lesz, hogy felmenjenek a végzősök pódiumára.

Paisley végül csak egy orrhossznyival előzte meg Andreát, és mind a ketten a magasba emelték a karjukat. Paisley népes rokonsága úgy huhogott, mint valami bagolysereglet, miközben Paisley köré gyűltek, és megölelgették. Andrea körbenézett, és mindenütt hasonló, boldog jeleneteket és mosolygó arcokat látott.

Csak az ő szülei nem mosolyogtak.

Laura Oliver és Gordon Mitchell karba tett kézzel állt, és Andreát figyelte, akinek idegen emberek gratuláltak, és megveregették a vállát. Paisley játékosan belebokszolt a karjába. Andrea viszonzta a gesztust, és közben látta, hogy Gordon előveszi a telefonját. Elmosolyodott, de az apja nem ezt a felejthetetlen pillanatot akarta megörökíteni. Hátat fordított Andreának, miközben fogadta a hívást.

– Gratulálok! – kiáltotta valaki.

– Büszke vagyok rád!

– Ügyes vagy!

Laura összepréselte az ajkát, miközben Andreát figyelte. Nedvesen csillogott a szeme, de nem a büszkeségtől. Utoljára akkor volt büszke a lányára, amikor fellépett az iskolai zenekarral, és amikor elnyerte a képzőművészeti kiállítás kék szalagját.

Most kétségbe volt esve.

Az egyik oktató megkínálta Andreát egy pohár energiával. Ő megrázta a fejét, a szája elé kapta a kezét, és futva elindult a kék színű mobilvécék felé. Egyikbe sem ment be, hanem megkerülte őket, lehajolt, kinyitotta a száját, és epét hányt.

Utána bosszúsan köpködni kezdett. Megtanulta, hogyan kell pusztá kézzel ártalmatlanná tenni a rosszfiúkat, de a saját gyomrát nem tudta kordában tartani. Megtörölte a száját a kézfejjével, és hirtelen megszédült. Magával kellett volna hoznia azt az energiát. A Glyncóban azt is megtanulta, hogy sok folyadékot kell inni, és azt is, hogy nem szabad mások előtt hányni, mert az ember sohasem szabadul meg attól a becenévtől, amit itt ráragasztanak. Nem akarta, hogy ezek után Hányós Oliverként emlegessék.

– Andy!

Andrea megfordult, és megpillantotta az anyját, aki odanyújtott neki egy üveg ásványvizet. Laura mindig akkor segített, amikor nem kértek tőle segítséget.

– Andrea – helyesbített Andrea.

Laura vágott egy grimaszt, mert Andrea már húsz éve azt mondogatta neki, hogy ne szólítsa Andynek.

– Andrea. Jól vagy?

– Igen, anya. Jól vagyok. – Andrea a tarkójához szorította a jéghideg üveget. – Legalább úgy tehetnél, mintha örülnél a sikeremnek.

– Valóban úgy tehetnék – helyeselt Laura. – Mi a szokásos eljárás hányás esetén? A bűnözők megvárják, amíg végzel, és csak utána erőszakolnak meg, és vágják el a torkodat?

– Az gusztustalan lenne. Természetesen fordítva csinálják. – Andrea lecsavarta az üvegről a

kupakot. – Emlékszel, hogy mit mondtál nekem két évvel ezelőtt?

Laura hallgatott.

– A születésnapomon.

Az asszony makacsul tovább hallgatott, habár egyikük sem fogja elfelejteni Andrea harmincegyedik születésnapját.

– Azt mondtad, hogy szedjem össze magam, költözzek ki a garázsodból, és éljem a magam életét.

– Andrea széttárta a karját. – Nos, így néz ki.

Laura végre megtört.

– Nem azt mondtam, hogy állj be a kibaszott ellenfél csapatába!

Andrea végigtapogatta a nyelvével a szájüregét. Keletkezett rajta egy redő attól, hogy összepréselte a fogát. Sohasem hányt senki előtt. Ő volt a második legalacsonyabb diák az osztályban. Még a százhetven centi magas Paisley is egy centivel magasabb volt nála. Mind a ketten huszonöt kilóval kevesebbet nyomtak a legvékonyabb srácnál. De a felső tíz százalékban végeztek, és az osztálytársaik fele mögöttük ért be a célegyenesbe.

– Ezt a rendőrbíró baromságot talán bosszúnak szántad, drágám? – kérdezte Laura. – Így akarsz megbüntetni azért, mert nem avattalak be bizonyos dolgokba?

Andrea majdnem elnevette magát a szépítő kifejezés hallatán. Laura harmincegy éven keresztül eltitkolta előle, hogy a vér szerinti apja egy kultikus szekta elmebeteg vezetője, aki hajlott a tömeggyilkosságra. Az anyja még odáig is elment, hogy kitalált Andreának egy vér szerinti apát, aki egy tragikus autóbalesetben vesztette életét. Andrea valószínűleg még most is ebben a hazugságban élt volna, de az anyját két évvel ezelőtt sarokba szorították, és kénytelen volt elmondani az igazat.

– Nos? – követelte Laura.

Andrea az elmúlt két év során megtanulta, hogy a hallgatással ugyanakkora fájdalmat lehet okozni, mint a beszéddel.

Laura felsóhajtott. Nem szokott hozzá, hogy őt manipulálják. Csípőre tette a kezét, szemügyre vette a tömeget, azután felpillantott az égre, és végül megint ránézett a lányára.

– Lenyűgöző teljesítményt nyújtottál, drágám.

Andrea kiöblítette a száját egy korty vízzel.

– Órási elszántság és akaraterő kellett ahhoz, hogy eljuss idáig, ami azt jelenti, hogy bármire képes vagy, és azt akarom, hogy azt csináld, ami örömet okoz neked, de az nem lehet ez a munka.

Andrea kiköpte a vizet.

– A bohócképzőbe is jelentkeztem, de túl kicsi a lábam.

– Andy! – Laura dühösen dobbantott egyet a lábával. – Visszamehettél volna a képzőművészeti akadémiára, taníthattál volna, vagy maradhattál volna a 911 telefonközpontjában.

Andrea ivott egy korty vizet. Harmincegy éves éneke gondolkodás nélkül megfogadta volna az anyja tanácsait, amelyek most hamisan csengtek.

– Ezek szerint azt akarod, hogy még több adósságot halmozzak fel, nevetlen kölykökkel foglalkozzam, vagy az idősök nyavalygását hallgassam a kukák kiürítéséről, kilencdolláros órabérért?

– És a művészettel mi lesz?

– Az nem jövedelmező.

– Szeretsz rajzolni.

– A bank pedig akkor szeret, ha visszafizetem a diákhiteletemet.

– Mi segíthettünk volna...

– Ezt úgy érted, hogy te és az apám? De melyik apám?

Megfagyott körülöttük a levegő.

Andrea egy hajtásra megitta a vizet, amíg az anyja összeszedte magát. Az utolsó ütés valóban övön aluli volt, és ő szégyellte magát érte. Gordon nagyszerű apa volt, és ő egészen két évvel ezelőttig azt hitte, hogy nincs másik apja rajta kívül.

– Nos... – Laura ránézett az órájára. – Rendbe kellene szedned magad. Egy óra múlva kezdődik

az ünnepség.

– Meglep, hogy ilyen jól informált vagy.

– Andy... Andrea! Úgy érzem, hogy elmenekülsz saját magad elől. Azt hiszed, attól más ember leszel, hogy elköltözől egy másik városba, és veszélyes munkát végzel?

Andrea alig várta, hogy a fejmosás véget érjen. Az anyjának meg kellene értenie, milyen érzés az, amikor az ember fel akarja robbantani az életét, és valami újat akar felépíteni a romokból. Laura nem azért csatlakozott huszonegy évesen egy szektához, mert rendben volt az élete, és nem azért játszotta a rendőrség kezére Andrea vér szerinti apját, mert megvilágosodott. És két évvel ezelőtt megint összeomlott, mert azt hitte, hogy veszélyben van a lánya élete.

– Örülnöd kellene, hogy bejutottam a rendszerbe, anya – felelte végül. – Ha az apámat kiengedik valaha is a börtönből, vagy újra megfenyeget bennünket, akkor az ország összes rendőrbírójának a segítségére számíthatok.

– Nem fogják kiengedni – közölte Laura, és megrázta a fejét. – És ha mégis, akkor tudunk vigyázni magunkra.

Pontosan az volt a probléma, hogy Andrea úgy érezte, ő nem tud vigyázni magára. Amikor az apja rájuk támadt, és megfenyegette őket, az anyja igazi hősként viselkedett, ő viszont bebújt a sarokba, mint egy kisgyerek. Soha többé nem akarta olyan kiszolgáltatottnak érezni magát.

– Én azt az embert szeretem, aki most vagy, drágám. Imádom az én érzékeny, kreatív és kedves lányomat.

Andrea összepréselte az ajkát. Az emberek megint kiáltozni kezdtek, mert a sor vége éppen akkor ért célba. Andrea osztálytársai, akiket tíz perccel lekörözött.

– Hadd adjak neked egy tanácsot, drágám! – folytatta Laura. – Az anyám is ezt tanácsolta nekem. – Sohasem beszélt a családjáról, a múltjáról pedig végképp nem, ezért Andrea ösztönösen hegyezni kezdte a fülét. – Fiatalabb voltam nálad, de pont olyan voltam, mint te. Az élet összes kihívását úgy kezeltem, mint egy sziklát, amin át kell verekednem magam.

Andrea nem akarta beismerni, hogy ez valóban ismerősen hangzik.

– Nagyon bátornak hittem magam, és évekbe telt, mire rájöttem, hogy amikor az ember zuhanni kezd, akkor tehetetlen a gravitációval szemben.

Andrea vállat vont.

– Nincs tériszonyom.

– Én is majdnem pontosan ugyanezt mondtam az anyámnak. – Laura elmosolyodott. – Tudta, hogy nem valami felé rohanok, hanem menekülök valami elől, elsősorban önmagam elől. És tudod, mit mondott nekem?

– Azt hiszem, el fogod árulni.

Laura elmosolyodott, és a tenyerébe fogta Andrea arcát.

– Azt mondta, hogy „ahová mégy, ott leszel”.

Andrea látta az aggodalmat az anyja tekintetében. Laura félt, és meg akarta védeni a lányát. Vagy talán a szokásához híven manipulálni akarta.

– Jézusom, anya! – Andrea hátrált egy lépést. – Ez úgy hangzik, mintha csodálatos nagymama lett volna. Bárcsak találkozhattam volna veled!

Laura arckifejezéséből ítélve a megjegyzés mély sebet ejtett rajta. Mindkettőjük számára újdonságot jelentett, hogy szópárbajt vívnak egymással.

Andrea finoman megszorította az anyja kezét, mert sohasem kértek bocsánatot egymástól. Bekötötték a sebet, és a következő alkalommal újra feltépték.

– Meg kellene keresnem apát.

– Rendben.

Laura visszanyelte a könnyeit.

Andrea elindult a tömeg felé, és közben leszidta magát, azután leszidta magát azért, mert leszidta magát. Ezzel úgysem megy semmire.

Beledobta az üres flakont a szelektív kukába, és fogadta a vállveregetéseket és a gratulációkat azoktól az idegenektől, akik lenyűgözönek találták a teljesítményét. Végighordozta tekintetét

a többnyire fehér arcokon, és megpillantotta az apját, aki magányosan álldogált a háttérben. Gordon kifejezetten magas volt, szikár, és csenevész bajsza meg szakálla miatt Idris Elbára emlékeztetett. Ügyvéd volt, elsősorban céges pénzügyekkel és ingatlanokkal foglalkozott, ő volt a helybeli ügyvédklub elnöke, és a jazz volt a kedvenc beszédtemája.

Andrea ruháit átítatta az izzadság, Gordon pedig drága öltönyt viselt, de ettől függetlenül magához ölelte a lányát, és adott egy csókot a feje búbjára.

– Mocskos vagyok, apa.

– Ezért találták ki a ruhatisztítókat. – Gordon adott még egy csókot Andrea fejére, azután elengedte. – Nagyon büszke vagyok a teljesítményedre, kicsikém.

Andreának természetesen nem kerülte el a figyelmét, hogy Gordon nem azért büszke rá, mert szövetségi ügynök lett belőle. Azért volt büszke rá, mert elvégezte a munkát, mint gyerekkorában, amikor körberajzolta a kezét, hogy utána pulykát rajzolhasson belőle.

– Apa, én...

Gordon megrázta a fejét, és elmosolyodott, de Andrea már ismerte a mosolyait.

– Beszéljünk inkább arról, milyen kellemetlenül érzi magát anyád! Szerintem ez az élmény mindkettőnk számára szórakoztató lehet.

Andrea megfordult, és megkereste a tekintetével az anyját, aki óvatosan elhaladt néhány fegyveres férfi mellett. Az oktatók sötétkék pólót és homokszínű nadrágot viseltek. A pólójuk zsebébe bele volt hímezve az Egyesült Államok Rendőrbírói Szolgálatának hivatalos címere, a derékszíjukon egy ezüstszerű jelvény csillogott, a csípőjükön pedig egy pisztoly lógott.

Az egyik oktató szóba elegyedett Laurával, és Gordon azonnal kuncogni kezdett, de Andrea olyan csúnyán viselkedett az anyjával, hogy nem lelte örömét abban, hogy megizzasztják.

– Nem tudom – mondta Andrea.

Gordon lepillantott rá.

– Ha esetleg az jár a fejedben, hogy miért választottam ezt, akkor az a válaszom, hogy nem tudom.

– Andrea megkönnyebbült a beismeréstől. Még sohasem engedte meg magának, hogy hangosan kimondja. Talán Laura kéretlen tanácsától eredt meg a nyelve. – Próbálok magyarázatokat keresni, és eszembe is jutott néhány, például az, hogy ettől értelmet nyer az életem, vagy az, hogy ezzel talán helyrehozhatom a kárt, amit a vér szerinti szüleim okoztak. De igazság szerint csak az egyik lábamat rakom a másik után, és azt mondogatom magamnak, hogy előrehaladni még mindig jobb, mint hátrafelé menni.

Gordon szokásához híven alaposan megfontolta a szavait.

– Kezdetben azt hittem, hogy az anyádat akarod bosszantani, és ha ez volt a célod, akkor sikerrel jártál. De négy hónapon keresztül szorgalmasan tanultál, és komoly fizikai megterhelésnek voltál kitéve, ami nem arra utal, hogy lázadni akartál.

Ebben igaza volt.

– Sohasem rajongtam a kokainért, és nem akartam kihordani egy díler gyerekét.

Gordon arckifejezése arról árulkodott, hogy nem értékelte a viccet.

– Az életed kezdeti szakasza valóban nem volt szokványos. Érthető, hogy válaszokat keresel.

– Azt hiszem.

Ez a magyarázat is ugyanúgy megállja a helyét, mint a többi.

Az Egyesült Államok Rendőrbírói Szolgálatának irányítása alá tartozott a tanúbiztonsági program, ami a köznyelvben tanúvédelmi programként terjedt el. Mivel Laura azt a megállapodást kötötte a rendőrséggel, hogy tanúskodik Andrea vér szerinti apja ellen, mind a ketten a tanúvédelmi programban kötöttek ki, habár Andrea még meg sem született, amikor az anyja aláírta a megállapodást. A tanúvallomásaért cserébe Laurát nem helyezték vád alá, ezért eljátszhatta a büntetlen előéletű, szomorú özvegy szerepét a Georgia állambeli tengerparti kisvárosban. Logopédusként dolgozott, és a kormányellenes nézetei miatt azonnal a szívükbe zárták azok a kiábrándult veteránok, akiket a katonai kórházban kezelt.

Sajnos Andrea már a kiképzés második hetében megtanulta, hogy a tanúvédelmi programmal kapcsolatos dokumentumok szigorúan titkosak. Csak azok férhetnek hozzájuk, akik jogilag